DOI: 10.32844/2222-5374-2020-105-3.41

УДК: 343.1

Топчій В. В.,

директор Навчально-наукового інституту права Університету ДФС України, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України;

Білько Т. О.,

здобувач Університету ДФС України

СЛІДЧІ СИТУАЦІЇ ТА ЇХ ВИРІШЕННЯ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ РОЗКРАДАНЬ У КРЕДИТНО-БАНКІВСЬКІЙ СФЕРІ

Розглядаються актуальні питання класифікації слідчих ситуацій та їх вирішення на різних етапах розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері. Виявлення і вивчення типових ситуацій на даних етапах дає можливість розробляти найбільш оптимальний набір слідчих (розшукових) дій та їх послідовність. Наголошено, що етап розслідування являє собою просторово-часовий, об'єктивно фіксований відрізок у загальній системі розслідування, що характеризується наступом якісно певних змін, пов'язаних із встановленням (не встановленням) обставин предмета доказування в результаті провадження слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, об'єднаних спільністю завдань і ситуацій розслідування. Спосіб вчинення кримінальних правопорушень у сфері банківської діяльності, властивий більшості випадків вчинення такого роду кримінальних правопорушень, характеризується наявністю матеріальних слідів, що залишаються розкраданням у фінансових, бухгалтерських, технологічних та інших документах, на дискетах, магнітних стрічках та інших носіях інформації, що є важливим джерелом відомостей про ці посягання і в багатьох випадках виступає ключем до їх розкриття. З'ясовано, що причини затягування строків розслідування полягають у неправильній оцінці слідчим слідчої ситуації, що складається у провадженні, висунення та перевірки не всіх можливих у тій або іншій ситуації версій. Результати таких упущень особливо помітні на наступному етапі розслідування, коли слідчий, систематизуючи отримані докази та інші відомості, приходить до необхідності висунення та перевірки інших версій, які раніше не бралися до уваги. З цією метою потрібно проведення як слідчих (розшукових) дій, які у провадженні ще не проводилися, так і додатково тих, провадження яких вже мало місце. Визначено, що у числі завдань, що вирішуються суб'єктом доказування на заключному етапі, слід виділити: систематизацію всіх матеріалів кримінального провадження та ознайомлення з ними тих учасників, кому це право передбачено законом; розгляд клопотань і при необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) та інших дій; підготовку остаточних висновків та їх формулювання в обвинувальному акті; узагальнення матеріалів про причини та умови, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення, вжиття заходів щодо їх усунення тощо.

Ключові слова: криміналістична методика, криміналістична характеристика, слідчі ситуації, розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері.

Актуальність теми. Незважаючи на безперечну значущість використання різних критеріїв при класифікації слідчих ситуацій для отримання найбільш повних уявлень про досліджуваний предмет, як справедливо зазначає С.І. Коновалов, «саме по собі виділення і опис їх видів недостатній, оскільки не вносить ясності в механізм впливу ситуації на процес розслідування» [1, с. 185; 2]. Основна увага має бути спрямована на з'ясування впливу слідчої ситуації на стан розслідування та визначення напрямку його розвитку.

Переважає більшість науковців відзначають залежність, що існує між слідчими ситуаціями та етапом, що складається у провадженні, на якому знаходиться процес розслідування в певний момент часу.

Виклад основного матеріалу. На думку М.П. Яблокова, розслідування кримінального правопорушення проходить у своєму розвитку наступні етапи: початковий, наступний і заключний. Перший починається з реєстрації інформації в Єдиному реєстрі досудових розслідувань і закінчується проведенням первинних слідчих (розшукових) дій. Це наступний етап, коли основними напрямками розслідування є або розшук встановленого злочинця, або встановлення ще невідомого злочинця, або викриття вже затриманого злочинця, повідомлення йому про підозру. Заключний етап починається з моменту закінчення допиту підозрюваного і закінчується направленням матеріалів провадження до суду [3, с. 488–491].

Дещо по-іншому трактує етапи розслідування І.М. Лузгін, враховуючи пізнавальний характер розслідування. Перший - від початку досудового розслідування до повідомлення про підозру. На цьому етапі збираються і оцінюються фактичні дані, необхідні і достатні для вирішення питань про початок досудового розслідування, затримання підозрюваного і повідомлення про підозру. Другий – від повідомлення про підозру до завершення розслідування. Головне завдання цього етапу полягає в дослідженні та оцінці доказів з урахуванням показань підозрюваного та прийняття остаточних рішень у провадженні [4, с. 89].

На нашу думку, етап розслідування являє собою просторово-часовий, об'єктивно фіксований відрізок у загальній системі розслідування, що характеризується наступом якісно певних змін, пов'язаних із встановленням (не встановленням) обставин предмета доказування в результаті провадження слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, об'єднаних спільністю завдань і ситуацій розслідування. Ми виділяємо такі етапи: етап попередньої перевірки матеріалів, початковий етап і подальший етап розслідування.

Початковий етап починається з моменту початку досудового розслідування і триває до винесення акту повідомлення про підозру. При цьому він включає в себе два підетапа. Перший триває до затримання підозрюваного, на другому здійснюються допит, перевірка показань підозрюваного і повідомлення йому про підозру. Допит підозрюваного позначає початок наступного етапу, який закінчується виконанням усіх завдань розслідування [5, с. 249–254].

Розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері має певну специфіку, пов'язану з особливостями вчинення кримінального правопорушення, досудового розслідування та судового розгляду. Ті, що

складаються під час розслідування цих кримінальних правопорушень слідчі ситуації багато в чому визначаються особливостями способу і механізму підготовки, вчинення і приховування даного злочинного посягання, обстановкою, в якій воно відбувається (визначеною специфікою банківської діяльності), особистісними особливостями суб'єкта кримінального правопорушення та специфічною слідовою картиною розглянутої категорії кримінальних правопорушень [6].

Зокрема, спосіб вчинення кримінальних правопорушень у сфері банківської діяльності, властивий більшості випадків вчинення такого роду кримінальних правопорушень, характеризується наявністю матеріальних слідів, що залишаються розкраданням у фінансових, бухгалтерських, технологічних та інших документах, на дискетах, магнітних стрічках та інших носіях інформації, що є важливим джерелом відомостей про ці посягання і в багатьох випадках виступає ключем до їх розкриття.

Початковий етап розкрадання у кредитно-банківській сфері характеризується значною неповнотою джерел криміналістично значущої інформації, яка нерідко залишається і на наступному етапі розслідування, але ступінь її невизначеності значно знижується. На цьому етапі суб'єкт доказування, як правило, володіє достатнім обсягом доказів, які потребують подальшої всебічної перевірки. І якщо для початкового етапу характерні в цілому завдання, спрямовані на пошук і закріплення доказів, то для подальшого етапу розслідування - на доказування. Сказане не означає, що на початковому етапі розслідування доказування не здійснюється взагалі. Суб'єкт доказування на цьому етапі не тільки виявляє і досліджує докази про подію кримінального правопорушення та особу, яка його вчинила, але і, як тільки з'являється ця особа, істотно змінює характер вирішуваних завдань. Триває збирання доказів і далі, але вже з урахуванням позиції підозрюваного, наявними доказами, умовами, в яких проводяться окремі слідчі (розшукові) дії, оперативно-розшукові заходи, тактичні операції, а в цілому з такими, що складаються судово-слідчими ситуаціями у провадженні.

Успішність процесу розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері на наступному етапі багато в чому залежить від займаної підозрюваним позиції у провадженні. У зв'язку з цим на даному етапі можуть бути виділені наступні типові слідчі ситуації.

1. Один або кілька підозрюваних повністю визнають свою вину у вчиненому розкраданні кредитних коштів і дають показання щодо всіх обставин злочинної події, що підтверджується наявними у провадженні доказами (свою вину можуть підтверджувати новими доказами) - дана ситуація складається приблизно в 16% випадків. Така ситуація є найбільш сприятливою для розслідування і, як правило, не викликає труднощів у слідчого. Основним напрямком розслідування при цьому є закріплення і систематизація наявних доказів і при необхідності отримання нових, провадження заходів, пов'язаних із закінченням досудового розслідування.

Необхідно провести докладний допит підозрюваного (підозрюваних) для з'ясування всіх обставин підготовки, вчинення та приховування розкрадання (якщо в співучасті - з'ясувати роль кожного з учасників групи). Крім того, якщо в ході проведення допиту допитуваний називає інших людей, які, з його слів, володіють відомостями, що мають відношення до

розслідуваної кримінальної справи, дані особи повинні бути встановлені і ретельно допитані.

У разі деяких розбіжностей у показаннях підозрюваних доречно провести щодо них одночасний допит, що дозволить не тільки уточнити деякі деталі, але і зробити психологічний вплив на кожного з них. Аналіз слідчої практики свідчить: якщо підозрюваний дізнається, що його співучасники дають показання, він починає більш детально уточнювати свої показання, щоб не опинитися серед головних «дійових осіб». При дачі підозрюваним показань про місця розташування предметів, які можуть бути використані як речові докази, необхідно провести їх вилучення. Викриваючі показання і проведення вилучення не виключають можливості проведення обшуків у зв'язку з тим, що підозрювані схильні зменшувати свою роль у здійсненні злочинної діяльності, можуть приховувати частину інформації. У разі виявлення названих об'єктів їх направляють на експертне дослідження.

Враховуючи бажання підозрюваних сприяти в розслідуванні кримінального правопорушення, доцільно проведення такої процесуальної дії, як перевірка показань на місці події, що дозволить уточнити і деталізувати відомості, що стосуються механізму вчинення розкрадання. Обов'язковим є вивчення особи злочинця, для чого збирається матеріал, що його характеризує.

2. Один або кілька підозрюваних повністю визнають свою вину у вчиненому розкраданні кредитних коштів, але в провадженні не достатньо переконливих доказів, що його (їх) викривають (12%).

У такій ситуації виникає проблема отримання доказів винуватості підозрюваного. При цьому необхідно зосередити зусилля на отриманні нових доказів за допомогою спеціалістів, експертів, використання психологічних особливостей підозрюваного (співучасників), свідків з тим, що можна було застосувати до них найбільш ефективні тактичні прийоми повторних допитів. Дуже результативною може виявитися взаємодія слідчого при здійсненні оперативно-розшукової діяльності.

3. Один або кілька підозрюваних повністю заперечують свою вину у вчиненому розкраданні кредитних коштів. При цьому він (вони) можуть давати помилкові показання (наводити факти, аргументи) або відмовитися від дачі показань відповідно до права, наданого кримінальним процесуальним законодавством.

4. Один або кілька підозрюваних частково визнають себе винними і причетними до розкрадання кредитних коштів. Третя і четверта ситуації найбільш характерні для наступного етапу розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері (72% випадків). Крім того, саме в них яскраво висловлено протидію слідству з боку зацікавлених осіб. Основний напрямок розслідування в даних ситуаціях - систематизація наявних доказів, пошук нових джерел доказів, що стосуються обставин злочинної події та винуватості підозрюваного. Необхідна зміна тактики допиту підозрюваного, уточнення його ролі у злочинній події, встановлення інших осіб, причетних до кримінального правопорушення, у разі його вчинення групою осіб.

У провадженнях, пов'язаних із розкраданням у кредитно-банківській сфері, підозрювані, як правило, не відмовляються від дачі показань (по даній категорії проваджень приблизно в 13% випадків має місце відмова

підозрюваного давати показання). Підозрюваний частіше всього заперечує свою вину в злочинній події лише частково, висуваючи власні версії щодо окремих обставин події, прийняття до уваги яких, на його думку, здатне зменшити ступінь його провини у вчиненому (більш, ніж у 20% випадків від загальної кількості досліджених проваджень). Більш того, їм визнається і сам факт отримання грошових коштів, однак при цьому найчастіше повідомляються неправдиві відомості про окремі юридично значущі обставини кримінального правопорушення, що здатне значно зменшити ступінь вини. Важливим у таких слідчих ситуаціях є перевірка версій, що висуваються підозрюваним, і при необхідності отримання нових доказів, що підтверджують або спростовують ці версії.

Потрібне також уточнення рольової участі підозрюваного у злочинній події при вчиненні кримінального правопорушення групою осіб, встановлення інших осіб, причетних до вчинення даного кримінального правопорушення. Крім того, велике значення має вивчення особи злочинця, виявлення в його характері слабких місць, що дасть можливість підібрати прийоми, спрямовані на подолання брехні. Вирішення завдань, що стоять перед слідством на даному етапі розслідування розкрадань у кредитно-банківській сфері, забезпечується проведенням ряду слідчих (розшукових) дій та оперативно-розшукових заходів. За досліджуваною категорією проваджень, як правило, потрібне провадження: допиту підозрюваного, допитів свідків, потерпілого, судових експертів, одночасних допитів.

Як показує вивчення судово-слідчої практики у провадженнях про розкрадання в кредитно-банківській сфері, при проведенні допитів підозрюваних найчастіше нехтують застосуванням тактичних рекомендацій щодо провадження даної слідчої (розшукової) дії або використання тих чи інших тактичних прийомів допиту носить неефективний характер. Підтвердженням тому можуть виступати і результати проведення цієї слідчої (розшукової) дії за дослідженими матеріалами кримінальних проваджень. Більше 90% осіб, які повністю або частково заперечували свою вину у вчиненні кримінального правопорушення на першому допиті і згодом визнаних судом винними, не змінили початкову позицію протягом всього досудового розслідування. Тільки 3% з числа названих осіб змінили свою початкову позицію і повністю визнали вину у вчиненому, будучи допитаними як підозрювані.

Разом із тим 53% осіб, які спочатку зізналися у вчиненні кримінального правопорушення, при допиті в якості підозрюваних або повністю або частково заперечували свою вину, або відмовлялися від дачі показань.

Нерідко розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із розкраданням кредитних коштів, стикається з недобросовісною позицією свідків і потерпілих, займаної ними при проведенні допитів. Як показує вивчення матеріалів кримінальних проваджень щодо розглянутої категорії кримінальних правопорушень, понад 17% осіб, допитаних як свідків давали неправдиві показання, прагнули виправдати підозрюваного. При цьому третина з них дотримувалися такої позиції протягом усього розслідування.

Позиція інших з числа названих осіб зазнавала змін під час розслідування: в одних випадках початкові викриваючі показання свідки змінювали на показання, що виправдовують підозрюваного, в інших, навпаки, свідки, які зайняли спочатку позицію, спрямовану на виправдання

підозрюваного, зрештою давали правдиві викривальні показання. Небажання свідка (потерпілого) повідомити достовірні та повні відомості щодо злочинної події може бути викликано різними мотивами. У провадженнях про розкрадання грошових коштів у сфері банківського кредитування найбільш характерний зв'язок не правдивих показань свідків (потерпілих), навіть безпосередньо не причетних до вчинення тих або інших розкрадань, але допустивших недбалість, будь-які порушення, з прагненням не допустити притягнення їх до відповідальності, а також у разі, якщо розкрадач є його родичем, знайомим, товаришем по службі. При розслідуванні розглянутої категорії кримінальних проваджень нерідко мають місце ситуації, коли така неправильна позиція стає наслідком тиску на свідка з боку злочинця або його родичів, знайомих.

Серед недоліків, типових для розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із розкраданням у кредитно-банківській сфері, на даному етапі слід відзначити часто необґрунтоване обрання запобіжного заходу. У більшості випадків (57,7%) у провадженнях цієї категорії в якості запобіжного заходу обирається взяття під варту, менш часто - особиста порука (42,3%). При обранні в якості заходу особистої поруки нерідко слідчим не враховуються обставини, перераховані в КПК України, або з'ясування таких обставин носить формальний характер. У результаті приблизно кожен другий підозрюваний у розкраданні кредитних коштів, якому спочатку в якості запобіжного заходу було обрано особисте зобов'язання, він переходить від слідства. Крім того, взяття під варту виключить можливість змови між співучасниками, не дозволить знищити докази і вплинути на свідків з метою зміни їх показань.

У провадженнях, пов'язаних із розкраданням у кредитно-банківській сфері, одночасний допит декількох осіб, як засіб усунення протиріч у показаннях допитуваних осіб і встановлення істини використовується рідко (43% вивчених кримінальних проваджень). У деяких випадках проведення одночасного допиту декількох осіб приносить бажаний результат, приблизно в 9% вивчених кримінальних проваджень підозрювані починали давати правдиві показання в ході проведення одночасного допиту, а в 5% – після незначного часу в процесі проведення повторного допиту. Зокрема, проведення одночасного допиту доцільно, якщо у провадженні є підозрювані, які дають правдиві показання, і вони користуються «авторитетом» у інших підозрюваних.

У той же час нерідко мають місце ситуації, коли проведення одночасних допитів не приносить ніякого результату (22%), а то й призводить до прямо протилежного результату (7%). Зокрема, такі ситуації трапляються, коли свідки в процесі проведення одночасних допитів змінюють свої минулі показання і підтверджують версію події, на якій наполягає підозрюваний.

Низька ефективність даної слідчої (розшукової) дії у провадженнях розглянутої категорії багато в чому може бути пояснена формальним підходом до її проведення з боку слідчих, які обмежуються постановкою питань, щодо яких раніше були дані суперечні один одному показання, і отриманням на них по черговості відповідей, вкрай рідкісним використанням тактичних рекомендацій або їх неефективним

застосуванням. Досить часто слідчий вдається до проведення одночасного допиту декількох осіб, не вичерпавши всіх інших способів вирішення протиріч, наявних в отриманих показаннях.

Розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із розкраданням грошових коштів у кредитно-банківській сфері, дуже рідко вдається завершити у відведений кримінальним процесуальним законом двомісячний термін (5,9%). Приблизно по кожному другому провадженні названої категорії термін розслідування продовжується до трьох-чотирьох місяців. Більш ніж по 23% вивчених проваджень термін досудового розслідування продовжувався понад чотири місяці. 25% кримінальних проваджень припинялися у зв'язку з не встановленням місця перебування підозрюваного.

Розслідування даної категорії кримінальних проваджень з перевищенням встановленого КПК України терміну пов'язано як з великим обсягом роботи, так і з недоліками при плануванні процесу розслідування кримінальної справи, тягатиною. Наприклад, щодо деяких кримінальних проваджень досліджуваної категорії (4%) слідчим протягом декількох місяців розслідування практично не проводилося, його робота у провадженні обмежувалася лише занесенням відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань, клопотанням про продовження процесуальних термінів.

Нерідко причини затягування строків розслідування полягають у неправильній оцінці слідчим слідчої ситуації, що складається у провадженні, висунення та перевірки не всіх можливих у тій або іншій ситуації версій. Результати таких упущень особливо помітні на наступному етапі розслідування, коли слідчий, систематизуючи отримані докази та інші відомості, приходять до необхідності висунення та перевірки інших версій, які раніше не бралися до уваги. З цією метою потрібно проведення як слідчих (розшукових) дій, які у провадженні ще не проводилися, так і додатково тих, провадження яких вже мало місце.

Будучи раніше незапланованим, проведення таких слідчих (розшукових) дій вимагає додаткового часу, що в підсумку призводить до затягування термінів розслідування.

Успішним результатом проведених дій зі збору доказів є формування нових слідчих ситуацій, коли слідчий має досить повну інформацію про вчинене розкрадання і його учасників, що дозволяє перейти до підсумкового - заключного етапу розслідування. На цьому етапі слідчий, визнавши зібрані докази винуватості підозрюваного у вчиненні розкрадання грошових коштів у кредитно-банківській сфері достатніми для складання обвинувального акту, оголошує зацікавленим особам, що досудове розслідування по кримінальному провадженню закінчено, і виконує ряд дій, передбачених кримінальним процесуальним законом.

Для цього етапу характерні наступні типові судово-слідчі ситуації:

- 1) після ознайомлення підозрюваного та його захисника з матеріалами провадження ніяких клопотань з їх боку не надходило;
- 2) після ознайомлення підозрюваного та його захисника з матеріалами провадження від них надійшли будь-які клопотання;

3) підозрюваний відмовляється від ознайомлення з матеріалами провадження.

Якщо перша і третя ситуації характеризуються відносною стабільністю і вирішуються алгоритмічним шляхом (проведення певного набору дій), то друга судово-слідча ситуація може викликати певну проблему, що виражається у вирішенні клопотання.

Зокрема, у разі повної або часткової відмови у задоволенні клопотання слідчий виносить окрему постанову, яка має бути вмотивованою. При задоволенні ж клопотання слідчий повідомляє про своє рішення і проводить необхідні дії. Про задоволення клопотання або про відмову в його задоволенні у всіх випадках має бути повідомлено як підозрюваного, так і його захисника, незалежно від того, хто з них заявив клопотання.

У числі завдань, що вирішуються суб'єктом доказування на заключному етапі, слід виділити: систематизацію всіх матеріалів кримінального провадження та ознайомлення з ними тих учасників, кому це право передбачено законом; розгляд клопотань і при необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) та інших дій; підготовку остаточних висновків та їх формулювання в обвинувальному акті; узагальнення матеріалів про причини та умови, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення, вжиття заходів щодо їх усунення тощо.

Виділені слідчі ситуації, що складаються при розслідуванні кримінальних справ про розкрадання у кредитно-банківській сфері, не є вичерпними і можуть бути класифіковані і за іншими підставами. Тим часом представлена система слідчих ситуацій має як наукову, так і практичну значимість. Виявлення і вивчення типових ситуацій на наступних етапах досудового розслідування, що складаються у провадженнях про розкрадання в кредитно-банківській сфері, дає можливість розробляти найбільш оптимальний набір слідчих (розшукових) дій і їх послідовність з точки зору зміни такої ситуації у сприятливому напрямку, виходячи з досягнення мети кримінального судочинства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Коновалов С.І. Теоретико-методологічні проблеми криміналістики. Монографія. Ростов на Дону, 2001.
2. Александров Є.А. Основи теорії евристичних рішень. М. 1975.
3. Криміналістика: підручник. Відп. ред. Н.П. Яблоков. М. 1999.
4. Лузгін І.М. Методологічні проблеми розслідування. М., 1973.
5. Гавло В.К. Теоретичні проблеми та практика застосування методики розслідування окремих видів злочинів. Томськ, 1985.
6. Гавло В.К., Неймарк М. А. Проблеми теорії і практики розслідування розкрадань грошових коштів у сфері банківського кредитування. Монографія. Барнаул, 2009.

V. Topchii;

T. Bilko

INVESTIGATORS OF THE SITUATION AND THEIR SOLUTIONS DURING THE INVESTIGATION THEFT IN THE CREDIT AND BANKING SPHERE

Topical issues of classification of investigative situations and their solutions at various stages of investigation of embezzlement in the credit and banking sphere are considered. The identification and study of typical situations at these stages makes it possible to develop the most optimal set of investigative (search) actions and their sequence. It is emphasized that the stage of investigation is a spatio-temporal, objectively fixed segment in the general system of investigation, characterized by the onset of qualitatively certain changes related to the establishment (non-establishment) of the circumstances of the evidence as a result of investigative and other procedural actions united by common tasks and situations of investigation. The method of committing criminal offenses in the field of banking, typical of most cases of such criminal offenses, is characterized by the presence of material traces that remain theft in financial, accounting, technological and other documents, diskettes, tapes and other media, which is an important source information about these encroachments and in many cases is the key to their disclosure. It was found that the reasons for the delay in the investigation are the investigators' incorrect assessment of the investigative situation, which consists in conducting, proposing and verifying not all possible versions in a given situation. The results of such omissions are particularly noticeable in the next stage of the investigation, when the investigator, systematizing the evidence and other information obtained, comes to the need to put forward and verify other versions that were not previously taken into account. To this end, it is necessary to carry out both investigative (search) actions that have not yet been carried out in the proceedings, and in addition those that have already taken place. It is determined that among the tasks to be solved by the subject of proof at the final stage, it should be noted: systematization of all materials of criminal proceedings and acquaintance with them of those participants to whom this right is provided by law; consideration of petitions and, if necessary, additional investigative (search) and other actions; preparation of final conclusions and their formulation in the indictment; generalization of materials on the causes and conditions that contributed to the commission of a criminal offense, taking measures to eliminate them, etc.

Keywords: *forensic methodology, forensic characterization, investigative situations, investigation of embezzlement in the credit and banking sector.*